

Ας χαθούν μαθήματα. Η Μακεδονία να μην χαθεί!!!

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός (Δάσκαλος - Κιλκίς)

«Και ήρθαν τα παλληκάρια, χίλια, μύρια
ήρθαν από τα σχολεία κι από τα εργαστήρια»
Κωστής Παλαμάς

Στην σελίδα 85 του βιβλίου Γλώσσας της Στ' Δημοτικού γ' τεύχος, φιλοξενείται μια αφίσα. Με κόκκινα, πηχυνάα γράμματα, καλείται, ο λαός, να πάρει μέρος, στις 15 Φλεβάρη, σε αντιπολεμικό συλλαλητήριο.

Στην επόμενη σελίδα, διαβάζουμε «Περπατώντας σε κάποιον κεντρικό δρόμο διαβάσετε αυτή την αφίσα. Θα θέλατε να πάρετε μέρος σ' αυτό το συλλαλητήριο; Δικαιολογήστε την απάντησή σας».

Βεβαίως, όλα τα παιδιά, επειδή το ερώτημα είναι υποβολιμαίο, καθοδηγούμενο, απαντούν, ναι. Ο σκοπός είναι «ιερός», η ειρήνη, το σταμάτημα του πολέμου. Και αν πέσουμε και σε κανένα δάσκαλο προοδευτικό, αντιφασίστα, αριστερόστροφο ντενεκέ, ο οποίος θα επιδοθεί σε κατήχηση και προσηλυτισμό, τότε αλλοίμονό μας.

Σε λίγα χρόνια το 11χρονο παιδί της Στ' Δημοτικού, θα φορέσει κουκούλα, θα ενταχθεί στις αναρχικές συλλογικότητες θα φοιτήσει στις παραγωγικές δομές του «Ρουβικών» και θα κάνει μεταπτυχιακές σπουδές στην κατασκευή και ρίψη «μολότωφ».

Οι δε γονείς του, οι καημένοι, αν είναι του ιδίου φυράματος, θα καμαρώνουν για την «επαναστατικότητα» του βλασταριού τους. Θα νοσταλγούν τα νιάτα τους, τις πορείες, τα αμφιθέατρα, τα σφυροδρέπανα, τα ταγάρια και τις συναφείς αμφιέσεις, το ΠΑΣΟΚ, τον διορισμό. Προοδευτικά πράγματα... (Μέσα τους, ενδόμυχα, θα εύχονται να έχει το παιδί τους την τύχη του Αλέξη. Από πρόεδρος του δεκαπενταμελούς, πρόεδρος της κυβερνήσεως).

Αν είναι, οι γονιοί, διαφορετικού φυράματος, συντηρητικής κοπής, καλοί, καθωσπρέπει άνθρωποι, θα αλληλοπετροβολούνται, αναζητώντας το τι πήγε στραβά σ' αυτό το παιδί.

Αν είναι σκέτο φύραμα, θα συνεχίσουν να αγωνιούν για το ποια καλλίπυγος οδαλίσκη θα αναδειχθεί το επόμενο «top model».

Επιστροφή στο σχολείο. Καταλήψεις και πορείες μαθητών είχαμε για χρόνια. Και επαναλαμβάνω: Η αφίσα για συμμετοχή στο αντιπολεμικό συλλαλητήριο, τον Φλεβάρη-όχι τον Φεβρουάριο- είναι το τελευταίο, το αποχαιρετιστήριο μάθημα για τα παιδιά του Δημοτικού, πριν διαβούν το κατώφλι του Γυμνασίου.

Το υπουργείο και τα σαΐνια του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής, δεν ξεπροβοδίζουν τα παιδιά μ' ένα κείμενο ή ποίημα ενός μεγάλου μας λογοτέχνη, για τα αγαθά της παιδείας, αλλά με ευχές και παροτρύνσεις για καλά... συλλαλητήρια (κάτι που να έχει σχέση με “αντί”-αντιφασιστικό, αντιρατσιστικό) και επιτυχημένες καταλήψεις.

Παρένθεση: Ένας γνήσιος αριστερός ποτέ δεν λέει “Φεβρουάριος”. Για να μην στιγματιστεί σαν αντιδραστικός αυτολογοκρίνεται, θεωρεί καθήκον του αγωνιστικό να αποστειρώνει αυστηρά τη «γλώσσα του λαού» από κάθε λογιότροπο στοιχείο.

Έτσι φαγώθηκε και η κατάληξη-έως, π.χ. της πόλεως, και ακούμε κάτι συριγμούς-από το ρήμα “συρίζω” και γιατί όχι ...συρρίζω-του τύπου η ψύξη, της ψύξης. Θυμάμαι μια αφίσα που καλούσε για συλλαλητήριο στις 12 Ιούνη. Διαβάζεται και στις 12... οι Ούννοι.

Εξάλλου ένα από τα συνθήματα που σφυροκόπησαν την εκπαίδευση τα τελευταία χρόνια είναι και το «σχολείο ανοιχτό στη ζωή». Ο κάθε κολοκύθας, “υπεύθυνος” για την Παιδεία, υπουργοί, γραμματείς, σύμβουλοι, επιμορφωτές και λοιποί ηχηροί, με νεανική ευδιαθεσία, έλεγαν και λένε: «σχολείο ανοιχτό στη ζωή». Τι εννοούν; Σε ποια ζωή αναφέρονται; Τι είναι η ζωή; Κοκκινοσκουφίτσες που μαζεύουν χαζοχαρούμενες αγριολούλουντα; Στην πραγματική ζωή το παιδί συναντά δόλο, χυδαιότητα, απάτη, βία και βλακεία.

Μήπως εννοούν τις καταλήψεις; Ναι, αυτό το άνοιγμα έγινε. (Ένα από τα ... μεγάλα ανοίγματα του σχολείου είναι και ο εξοβελισμός από τις αίθουσες διδασκαλίας των κάρνων με ήρωες ή με ρητά αρχαίων φιλοσόφων-θα θυμούνται οι παλαιότεροι και το απαραίτητο βάθρο με την προτομή του Μ. Αλεξάνδρου-και αντικατάστασή τους με αφίσες ηθοποιών, τραγουδιστών, με γατάκια και σκυλάκια, αυτοκίνητα.

Αίθουσα διδασκαλίας, προέκταση, δηλαδή, του παιδικού ή εφηβικού δωματίου).

Το σχολείο, επί ποινή αυτοκαταργήσεώς του ως παιδευτικού θεσμού πρέπει να κλείσει στη «ζωή», σ' αυτήν την ζωή». (Και τα βιβλία «άνοιξαν στη ζωή» και κατάντησαν «περιοδικά ποικίλης ύλης». Από τότε που ανοίχθηκαν τα σχολεία, έκλεισαν οι θύρες της Παιδείας. Οι εκλογές, για παράδειγμα, για το λεγόμενο «δεκαπενταμελές» δεν φύτευσαν τους σπόρους του κομματισμού στα σχολεία; Έτσι δεν ξεκίνησαν και οι καταλήψεις; «Είναι απόφαση του δεκαπενταμελούς» λένε οι μαθητές, πράγμα που ισοδυναμεί με θέση ανώτατου συνδικαλιστικού οργάνου. Όλα αυτά ξεκίνησαν την δεκαετία του '80, την δεκαετία της φρίκης).

Στα τωρινά.....

Σήμερα, για πρώτη φορά, γίνονται καταλήψεις και πορείες μαθητών όχι για κάτι «αντί», βαμμένο «κόκκινο», έναν «Φλεβάρη» ή «Ιούνη», αλλά πορείες «γαλανόλευκες», υπερασπιζόμενοι την πατρίδα τους, καταδικάζοντας τους προδότες της Μακεδονίας.

Ποτάμια ζωής ξεχύθηκαν στους δρόμους των πόλεων, ξυπνώντας ναρκωμένους είλωτες, προκαλώντας κατεστημένες λωποδυσίες, ελέγχοντας ποικιλώνυμες ξεσκονίστρες της εξουσίας, όπως κάποιους-ες διευθυντές σχολείων και διευθύνσεων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.

Μετά τα συλλαλητήρια είναι το δεύτερο μεγάλο γεγονός που μας θυμίζει ότι υπάρχει ακόμη «η μαγιά του Μακρυγιάννη» στον λαό μας. Βλέποντας, προχτές, τους μαθητές να περνούν μπροστά από το σχολείο μας εδώ στο Κιλκίς κρατώντας ελληνικές σημαίες, παιδιά που κάποτε κάποια απ' αυτά υπήρξαν μαθητές μου, χάρηκα χαράν μεγάλη. Δόξα τω Θεώ, υπάρχει ακόμη πατρίδα και ελπίδα.

Θυμήθηκα ένα κείμενο του Γ. Θεοτοκά, για την ημέρα που κηρύχτηκε ο πόλεμος του '40, τότε που λαός μας, δεν “έτρεχε να κρυφτεί στα υπόγεια”, όπως γράφει το τρισάθλιο ρυπαρογράφημα της Ε' Δημοτικού, αλλά που εν μια νυκτί, μεταβαλλόταν σε έθνος, ανίκητο.

«Σιγά σιγά η Αθηνά παίρνει το ύφος των μεγάλων εθνικών εορτών, κάτι που θυμίζει λ.χ. τα εκατόχρονα της Ελληνικής Επανάστασης, αλλά πιο αυθόρμητα και πιο νεανικά. Καιρός θαυμάσιος, καταγάλανος ουρανός. Πλήθη νέων [...] έχουν χυθεί στους κεντρικούς δρόμους, λάβαρα, σημαίες, δάφνες, μουσικές [...] Ο κόσμος συμμετέχει σ' αυτές τις εκδηλώσεις, χειροκροτεί ζητωκραυγάζει. Είχα πολλά, πάρα πολλά χρόνια να δω τέτοιο ενθουσιασμό στην Αθήνα. Αισθάνεται κανείς ένα πάθος μες στον αέρα, ένα φανατισμό, μία λεβεντιά. Ξύπνησε το ελληνικό φιλότιμο, είναι κάτι ωραίο. Και μία τέλεια εθνική ενότητα. Είναι η πρώτη φορά στη ζωή μου που αισθάνομαι τέτοια ομόνοια να βασιλεύει στον τόπο. (Γ. Θεοτοκάς, Τετράδια Ημερολογίου 1939-1953, Βιβλιοπωλείον της Εστίας)

Οι αντιδράσεις επιβεβαίωσαν την γνησιότητα και τον αυθορμητισμό των παιδιών. Κυβέρνηση, κανάλια, η «εφημερίδα των συντακτών, οι «αντίφα» και λοιπές... συλλογικότητες και συνιστώσες λύσσαξαν και, ως συνήθως, ανέμισαν το βολικό μορμολύκειο: «Χρυσή Αυγή».

Τα συλλαλητήρια των κουκουλοφλώνων είναι δημοκρατικά. Τα συλλαλητήρια για τα δίκαια της πατρίδας είναι χρυσανγίτικα, φασιστικά. Κάποιοι, “ρεβόμενοι αστακομακαρονάδες” που λέει και ο ποιητής, θρηνούν για την απώλεια μαθημάτων.

Απάντηση: Ας χαθούν μαθήματα, η Μακεδονία να μην χαθεί...

04.12.2019

Πηγή: www.antibaro.gr/

